

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON

KANTONALNI SUD U TUZLI

Broj: 33 0 Rs 079074 23 Rsž
Tuzla, 08.04.2024. godine

Kantonalni sud u Tuzli, u vijeću sastavljenom od sudija Fahire Alić, kao predsjednika vijeća, Amele Delić i Asje Razić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja A.I. iz Ž., ul. ... i I.S. iz Ž., ul. ..., koje zastupa punomoćnik Mirjana Šarkinović, advokat iz Tuzle, protiv tuženog „Omega“ d.o.o. Živinice, ul. II krajiška broj 23., koga zastupaju punomoćnici Goran Jezdić i Vlado Matuzović, advokati iz ZAK Gorana Jezdića i Vlade Matuzovića, Tuzla, radi poništenja odluke i isplati plate, vrijednost spora 81.000,00 KM, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenim protiv presude Općinskog suda u Živinicama broj 33 0 Rs 079074 23 Rs 2 od 29.9.2023. godine, nakon održane rasprave pred ovim sudom dana 08.04.2024. godine, donio je sljedeću

P R E S U D U

Žalba se odbija i prvostepena presuda potvrđuje.

Odbija se zahtjev tuženog za naknadu troškova žalbenog postupka.

Obavezuje se tuženi da tužiteljima nadoknadi troškove žalbenog postupka u iznosu od 1.338,00 KM, u roku od 30 dana od dana prijema prepisa ove presude, dok se preostali zahtjev tužitelja za naknadu troškova žalbenog postupka, odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Stavom I izreke prvostepene presude, odlučeno je:

- utvrđuje se da je otkazan Ugovor o položaju, ovlaštenjima, pravima i obavezama tužitelju A.I. kao izvršnom direktoru Društva broj 4894/16 od 19.10.2016. godine, nastupanjem raskidnog uslova dana 05.07.2018. godine, shodno članu 14. stav 3 Ugovora, te mu protekom otkaznog roka prestaje radni odnos sa danom 05.10.2018. godine,
- utvrđuje se da je otkazan Ugovor o položaju, ovlaštenjima, pravima i obavezama tužitelju I.S. kao izvršnom direktoru Društva broj 4895/16 od 19.10.2016. godine, nastupanjem raskidnog uslova dana 05.07.2018. godine shodno članu 14. Stav 3. Ugovora, te mu protekom otkaznog roka prestaje radni odnos sa danom 05.10.2018. godine.

Stavom II izreke, obavezan je tuženi „Omega“ d.o.o. Živinice da tužiteljima A.I. i I.S. za vrijeme trajanja otkaznog roka počev od 05.07.2018. do 05.10.2018. godine isplati naknade na ime plate kako slijedi:

- I - tužitelju A.I. ukupan iznos od 16.086,24 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom, i to:
 - za juli 2018. godine iznos od 4.335,85 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 15.-og augusta 2018. godine, pa do konačne isplate,

- za august 2018. godine iznos od 5.362,08 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 15.-og septembra 2018. godine, pa do konačne isplate
- za septembar 2018. godine iznos od 5.362,08 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 15.-og oktobra 2018. godine pa do konačne isplate,
- za oktobar 2018. godine iznos od 1.026,23 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 15.-og novembra 2018. godine pa do konačne isplate, a sve u roku od 15 dana od dana donošenja presude,

kao i da tužitelju na ime dosuđenih iznosa na ime naknada plate za period otkaznog roka od 05.07.2018. godine do 05.10.2018. godine, izvrši uplatu zakonom propisanog obaveznog doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje na ime tužitelja A.I., u ukupnom iznosu od 5.362,08 KM, na način što će cijeli obračunati iznos uplatiti odjednom, a sve u roku od 15 dana od dana donošenja presude.

II - Tužitelju I.S. ukupan iznos od 15.489,40 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom, i to:

- za juli 2018. godine iznos od 4.173,98 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 15.-og augusta 2018. godine pa do konačne isplate,
- za august 2018. godine iznos od 5.163,13 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 15.-og septembra 2018. godine pa do konačne isplate
- za septembar 2018. godine iznos od 5.163,13 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 15.-og oktobra 2018. godine pa do konačne isplate
- za oktobar 2018. godine iznos od 988,15 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 15.-og novembra 2018. godine pa do konačne isplate,

a sve u roku od 15 dana od dana donošenja presude,.

kao i da tužitelju da na ime dosuđenih iznosa na ime naknada plate za period otkaznog roka od 05.07.2018. godine do 05.10.2018. godine, izvrši uplatu zakonom propisanog obaveznog doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje na ime tužitelja I.S., u ukupnom iznosu od 5.163,13 KM, na način što će cijeli obračunati iznos uplatiti odjednom, a sve u roku od 15 dana od dana donošenja presude.“

Stavom III izreke, obavezan je tuženi “Omega” d.o.o. Živinice da tužiteljima A.I. i I.S. isplati iznos po osnovu ugovorene naknade štete članom 17. stav 1. Ugovora o položaju, ovlaštenjima, pravima i obavezama tužitelja kao izvršnih direktora Društva u iznosu protuvrijednosti zadnjih isplaćenih osamnaest bruto plata izvršnim direktorima, i to:

- tužitelju A.I. isplati iznos od 139.386,18 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 20.07.2018. godine, pa sve do isplate,
- tužitelju I.S. isplati iznos od 134.196,24 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 20.07.2018. godine, pa sve do isplate, a sve u roku od 15 dana od dana donošenja presude.”

Stavom IV izreke, obavezan je tuženi “Omega” d.o.o. Živinice da tužiteljima A.I. i I.S. isplati posebnu nagradu po osnovu bonusa za pozitivan rezultat poslovanja za 2017. godinu u iznosima od po 2,5% iskazane neto dobiti tuženog, ugovorenog članom 9. Ugovora o položaju, ovlaštenjima, pravima i obavezama tužitelja kao izvršnih direktora Društva, i to svakom od tužitelja iznos od po 38.466,25 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 02.07.2018. godine, pa sve do isplate, a sve u roku od 15 dana od dana donošenja presude. “

Stavom VII izreke (pravilno stavom V), obavezan je tuženi da tužiteljima naknadi troškove postupka u iznosu od 11.193,00 KM u roku 15 dana od dana prijema presude.

Stavom VIII izreke (pravilno stavom VI), odbijen je zahtjev tužitelja za naknadu troškova postupka u iznosu od 114,72 KM.

Protiv navedene presude žali se tuženi zbog svih razloga propisanih članom 208. stav 1. Zakona o parničnom postupku ("Službene novine F BiH", broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15- u daljem tekstu: ZPP), sa prijedlogom da se žalba uvaži, prvostepena presuda preinači i odbije tužbeni zahtjev tužitelja, odnosno da se ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje, kao i da se tužitelji obavežu da tuženom nadoknade troškove za sastave žalbe u iznosu od 1.257,00 KM uz 17 % PDV, te takse na žalbu.

U odgovoru na žalbu predloženo je da se žalba odbije kao neosnovana, te tuženi obaveže da tužiteljima nadoknadi troškove za sastav odgovora na žalbu u iznosu od 1.537,20 KM.

Žalba nije osnovana.

Prema stanju spisa slijedi da je presudom ovog suda broj 33 0 P 079074 20 Gž od 17.03.2023. godine, potvrđena presuda prvostepenog suda broj 33 0 Rs 079074 18 Rs od 06.12.2019. godine, u dijelu u kojem je usvojen nenovčani zahtjev tužitelja, te poništene kao nezakonite odluke tuženog - rješenja generalnog direktora tuženog broj 02-604/2018 i 02-605/2018 od 04.07.2018. godine, kojima su tužiteljima otkazani ugovori o položaju, ovlaštenjima, pravima i obavezama, kao izvršnim direktorima društva, uz prestanak radnog odnosa sa danom 05.07.2018. godine, bez otkaznog roka, dok je u odnosu na preostale zahtjeve tužitelja (novčani i nenovčani), odlučeno da se ranija prvostepena presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Odlučujući u ponovnom postupku, prvostepeni sud je pobijanom presudom usvojio zahtjeve tužitelja kao u izreci pobijane presude, slijedom čega je predmet spora u ovom drugostepenom postupku:

- nenovčani zahtjevi tužitelja za utvrđenje da je tužiteljima otkazan Ugovor o položaju ovlaštenjima, pravima i obavezama kao izvršnim direktorima Društva, nastupanjem raskidnog uslova dana 05.07.2018. godine, shodno članu 14. stav 3. Ugovora, te da tužiteljima sa protekom otkaznog roka prestaje radni odnos sa danom 05.10.2018. godine,
- novčani zahtjevi tužitelja da im tuženi isplati plaće i doprinose za PIO/MIO za vrijeme otkaznog roka od 05.07.2018. do 05.10.2018. godine, zatim ugovorenu naknadu štete po osnovu člana 17. stav 1. Ugovora, kao i posebnu nagradu u skladu sa članom 9. Ugovora, po osnovu bonusa za pozitivan rezultat poslovanja u 2017. godini.

Razmatrajući žalbu tuženog, ovaj sud je u sjednici vijeća održanoj dana 19.03.2024. godine, ocijenio da je radi pravilnog utvrđenja činjeničnog stanja i otklanjanja povreda parničnog postupka (član 8. i 191. stav 4. ZPP), a u skladu sa odredbama člana 217. stav 2. ZPP, potrebno zakazati raspravu pred drugostepenim sudom. Slijedom toga, dana 08.04.2024. godine, pred ovim sudom održana je rasprava na kojoj je izveden dokaz ponovnim saslušanjem vještaka ekonomske struke Nihada Jusufovića, a nakon čega je ovaj sud ponovnom ocjenom izvedenih dokaza, odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Prema stanju spisa slijedi da su tužitelji sa tuženim dana 19.10.2016. godine zaključili Ugovore o položaju, ovlaštenjima, pravima i obavezama izvršnog direktora Društva, kojim su postali članovi uprave tuženog i stekli radno pravni status, uz zasnivanje radnog odnosa na period od četiri godine, slijedom čega navedeni Ugovori sadrže odredbe kojima je regulisan radno-pravni status tužitelja kao zaposlenika, kao i odredbe kojim je regulisan obligaciono-pravni odnos između tužitelja i tuženog.

Ne stoje navodi žalbe da nenovčani zahtjevi tužitelja za utvrđenje da su tužiteljima otkazani navedeni Ugovori nastupanjem raskidnog uslova, te da im radni odnos prestaje

protekom otkaznog roka, nisu postavljeni u skladu sa odredbama člana 54. ZPP, kao i da sud nije nadležan da postupi po tim zahtjevima tužitelja, obzirom da nije nadležan da odlučuje o prestanku radnog odnosa, niti o načinu kada i pod kojim uslovima prestaje radni odnos, jer da je to u isključivoj nadležnosti tuženog kao poslodavca.

Prema odredbi člana 54. ZPP, tužitelj može u tužbi tražiti da sud utvrdi postojanje nekog pravnog odnosa. Stoga, kako tužitelji imaju pravni interes da se utvrdi pod kojim uslovima i kada je tužiteljima prestao radni odnos kod tuženog, od kojeg utvrđenja zavise i primanja tužitelja u trajanju otkaznog roka, kao i pravo na isplatu naknade štete iz člana 17. Ugovora, te kako tužitelji u skladu sa Ugovorom imaju pravo da od tuženog zahtijevaju i posebno ugovorenu naknadu (neovisno od radnog odnosa), zbog postignutog uspjeha u poslovanju, to je sud nasuprot navodima žalbe, nadležan da odlučuje kako o nenovčanom, tako i o novčanim zahtjevima tužitelja, sve u smislu člana 1. ZPP.

Osim toga, kada se ima u vidu sadržina predmetnih nenovčanih zahtjeva tužitelja, to na drugačiju odluku suda nisu od uticaja ni navodi žalbe da tužitelji nisu tražili plaće za vrijeme koje su trebali provesti na radu da im nije otkazan ugovor o radu, kao i vraćanje na posao, budući da žalba zanemaruje da tužitelji u ovom postupku potražuju ugovorena primanja za vrijeme otkaznog roka, kako je to propisano odredbom člana 17. stav 5. Ugovora.

Takođe, ne stoje ni navodi žalbe da je pitanje prestanka radnog odnosa tužitelja pravosnažno riješeno, jer da su pravosnažnom presudom od 06.12.2019. godine, poništena rješenja o otkazu Ugovora o položajima, ovlaštenjima, pravima tužitelja kao izvršnih direktora, pa kako se radi o presuđenoj stvari, da je prvostepeni sud trebao odbaciti tužbu u tom dijelu, odnosno da je tužbeni zahtjev trebao odbiti kao neosnovan.

Naime, nenovčani tužbeni zahtjevi tužitelja o kojima je pravosnažno odlučeno presudom od 06.12.2019. godine, odnosili su se na zahtjeve tužitelja za poništenje kao nezakonitih rješenja tuženog, prema kojima je tužiteljima prestao radni odnos kod tuženog sa danom 05.07.2018. godine, bez otkaznog roka, koja su od strane tuženog donesena zbog grubog neizvršavanja i grubog kršenja Ugovora o položaju, ovlaštenjima, pravima i obavezama izvršnog direktora Društva, sa pozivom na odredbu 16. stav 3. Ugovora.

Nasuprot tome, nenovčani zahtjevi tužitelja koji su predmet ovog spora, odnose se na utvrđenje da je tužiteljima otkazan ugovor o radu zbog nastupanja raskidnog uslova iz člana 17. stav 3. Ugovora, zbog raskida ugovora tuženog sa generalnim direktorom Društva, kao i da tužiteljima prestaje radni odnos sa danom 05.10.2018. godine, protekom otkaznog roka, pa se u okolnostima konkretnog slučaja ne radi o presuđenoj stvari u smislu odredba člana 196. ZPP, budući da kod navedenih nenovčanih zahtjeva nema identiteta činjeničnog stanja na kojima se ti zahtjevi zasnivaju.

Ne stoje ni navodi žalbe da je prvostepeni sud pogrešno odlučio kada je odbio zahtjev tuženog da se na glavnoj raspravi održanoj dana 13.09.2023 godine, provedu dokazi uvidom i čitanjem tužbe od 26.11.2019. godine, protiv tužitelja i E.Dž. bivšeg direktora tuženog, rješenja prvostepenog suda broj 33 0 P 083847 19 P od 11.11.2022. godine, kojim je određen prekid postupka po navedenoj tužbi do pravosnažnog okončanja postupka, koji se pred Općinskim sudom u Tuzli vodi pod brojem 32 0 P 391729 20 P, žalbe koju je tuženi izjavio protiv navedenog rješenja, tužbe protiv istih tužitelja radi naknade štete od 31.01.2020. godine i rješenja Općinskog suda u Živinicama broj 33 0 P 084473 20 P kojim je određen prekid postupka, do pravosnažnog okončanja postupka, koji se pred Općinskim sudom u Tuzli vodi pod brojem 32 0 P 391729 20 P, a na okolnosti da je protiv tužitelja u ovom sporu, tuženi podnio tužbe radi naknade pričinjene materijalne štete u vrijeme dok su činili upravu

tuženog, a koje da bez svoje krivnje nije mogao ranije predložiti, obzirom da potiču iz perioda nakon što je u ovom postupku održano pripremno ročište. Ovo iz razloga što žalba zanemaruje da sud u smislu odredbe člana 81. stav 1. i 2. ZPP, prema rezultatima raspravljanja na pripremnom ročištu odlučuje o čemu će se raspravljati i koji dokazi će se izvesti, kao i da će prijedloge koje ne smatra bitnim za donošenje odluke odbiti. Stoga, kako po ocjeni i ovog suda dokazi koje je tuženi predložio kao nove dokaze u ponovljenoj glavnoj raspravi (tužbe protiv tužitelja radi naknade štete, odluke o prekidu postupka, žalbe na te odluke) nisu od uticaja na odluku u ovoj pravnoj stvari, niti eventualna buduća potraživanja tuženog prema tužiteljima nisu od značaja za isplatu potraživanja u skladu sa zaključenim Ugovorom koja su predmet ovog spora, pa odbijanjem da se navedeni dokazi izvedu na glavnoj raspravi, prvostepeni sud nije počinio povrede odredaba iz člana 81., 102., 123. i 128. ZPP, kako to žalba nastoji prikazati.

Osim toga, ovaj sud je cijenio da se relevantne nesporne činjenice između stranaka, kao i činjenice koje proizlaze iz isprava koje su izvedene kao dokaz u ovom postupku, mogu rezimirati kako slijedi:

- da su tužitelji bili u radnom odnosu kod tuženog po osnovu Ugovora o položaju, ovlaštenjima, pravima i obavezama izvršnog direktora, broj 4894/16 od 19.10.2016. godine (u odnosu na tužitelja A.I. u daljem tekstu prvostužitelja), odnosno broj 4895/16 od 19.10.2016. godine (u odnosu na tužitelja I.S. u daljem tekstu drugotužitelja),
- da je članom 2. Ugovora, regulisano da tužitelji zaključenjem ugovora kao izvršni direktori, postaju članovi Uprave Društva i stiču radno pravni status zaposlenika tužene koji traje dok je Ugovor na snazi,
- da je članom 8. Ugovora, plaća izvršnog direktora utvrđena u neto iznosu od 4.500,00 KM mjesečno, kao i da je regulisano da će sva porezna i druga davanja temeljem Ugovora, kao što su doprinosi na penziona, zdravstveno osiguranje, porezi na dohodak, kao i sve ostale obaveze i doprinosi na primanja Društvo obračunati o svom trošku i za račun tužitelja uplaćivati redovno,
- da je članom 9. Ugovora, regulisano da po isteku poslovne godine, a nakon usvajanja godišnjeg izvještaja o poslovanju društva, izvršni direktor ostvaruje pravo na posebnu nagradu, u skladu sa pozitivnim ostvarenjem svoje funkcije, rezultatima rada i ukupnog uspjeha društva u obavljanju njegove osnovne zadaće, a naročito se uzima u obzir poslovni rezultat na isteku poslovne godine, kao i da će isplatu nagrade izvršnom direktoru Društvo izvršiti najkasnije do 01. jula naredne godine za proteklu godinu u visini od 2,5% od iznosa iskazane neto dobiti,
- da je članom 13. regulisano da Ugovor stupa na snagu danom potpisivanja, a zaključuje se na rok od 4 godine, uz mogućnost produženja u slučaju iskazanog interesa ugovornih strana,
- da je članom 14. regulisan raskid ugovora i to: stavom prvim, da se Ugovor može raskinuti sporazumno, odnosno na zahtjev jedne od ugovornih strana, da se raskid Ugovora se mora poslati preporučenom pošiljkom, a otkazni rok počinje teći idući dan nakon što je druga strana primila obavijest o raskidu, stavom drugim, da će se sporazumni raskid ugovora ostvariti na način i pod uslovima koje će odrediti ugovorne strane, stavom trećim, da raskid ugovora sa generalnim direktorom Društva, automatski podrazumijeva i raskid predmetnih ugovora, stavom četim, da danom raskida Ugovora, izvršnom direktoru prestaje radni odnos u Društvu, stavom pet da raskidom ugovora, po bilo kom osnovu, izvršni direktor ima pravo na ugovorena primanja u trajanju otkaznog roka,
- da je članom 15. regulisano da društvo može opozvati izvršnog direktora s mjesta člana uprave i jednostrano raskinuti ugovor ukoliko izvršni direktor vlastitom krivnjom ne izvršava svoje radne zadatke prema ugovoru ili na neki drugi način krši odredbe ovog ugovora
- da je članom 16. stavom 1. regulisano da su ugovorne strane saglasne da, u slučaju jednostranog otkaza ovog ugovora, bilo da ga otkazuje društvo ili izvršni direktor društva,

otkazni rok iznosi 3 mjeseca, stavom 2. da ukoliko jedna od ugovornih strana ne ispoštuje otkazni rok, druga ugovorna strana ima pravo na naknadu štete, dok je stavom 3. regulisano da u slučaju da jedna ugovorna strana otkazuje ugovor zbog neizvršavanja ugovornih obaveza druge ugovorne strane, ne postoji obaveza poštivanja otkaznog roka, kao i u drugim slučajevima koji predstavljaju zakonsku smetnju za obavljanje funkcije izvršnog direktora društva,

- da je članom 17. ugovora regulisano da u slučaju da društvo otkaže ugovor izvršnom direktoru prije isteka mandatnog perioda, da je dužno jednokratno, u roku od 15 dana od dana otkaza ugovora, isplatiti direktoru na ime naknade štete, iznos koji predstavlja protivvrijednost zadnjih isplaćenih 18 bruto plaća izvršnog direktora,
- da je tuženi dana 05.07.2018. godine otakala ugovor generalnom direktoru društva
- da je pravosnažnom presudom Općinskog suda u Tuzli 32 0 P 311422 17 P od 18.06.2018. godine poništena odluka o usvajanju finansijskog izvještaja za 2016. godinu i odluka o rasporedu dobiti za 2016. godinu
- da odlukom Skupštine od 10.12.2018. godine nije usvojen finansijski izvještaj za 2017. godinu , odnosno da finansijski izvještaj za 2017. godinu ni nakon te odluke nije usvojen.

Dalje, prema nalazu i mišljenju vještaka ekonomske struke Nihada Jusufović slijedi da je vještak u skladu sa datim zadatkom od tužitelja našao:

- da obračunate plaće za prvotuzitelja sa pripadajućim porezima i doprinosima za period otkaznog roka od 05.07.2018. do 05.10.2018. godine, iznose ukupno 16.086,24 KM, a da doprinosi za penzijsko i invalidsko osiguranje u navedenom periodu ukupno iznose 5.362,08 KM,
- da obračunate plaće za drugotuzitelja sa pripadajućim porezima i doprinosima za utuženi period 05.07.2018. do 05.10.2018. godine, iznosi 15.489,40 KM, a da doprinosi za penzijsko i invalidsko osiguranje u navedenom periodu ukupno iznose 5.163,13 KM
- da potraživana naknada štete, obračunata u skladu sa odredbama člana 17. stav 1. Ugovora, za prvotuzitlja iznosi 139.386,18 KM, a za drugotuzitelja 134.196,24 KM,
- da posebna nagrada obračunata u skladu sa članom . 9. Ugovora, koju čini 2,50 % iznosa prikazane dobiti u završenoj poslovnoj godini, za prvotuzitelja iznosi 38.466,25 KM, a za drugotuzitelja 38.466,25 KM.

Nadalje slijedi da je vještak u skladu sa datim zadatkom tuženog našao:

- da uvidom u dostavljenu dokumentaciju u spisu, naročito izvještaje o obavljenju reviziji i finansijske izvještaje, ne može se sa sigurnošću utvrditi da je stara uprava postupala po naznakama revizora navedenih u revizijskim izvještajima za 2017. i 2018. godinu u poglavlju „osnova za mišljenjem sa rezervom“, kao što je procjena naplativosti i rezervacija troškova po osnovu potraživanja od kupaca i države, identifikovanje i njihovo svođenje na nadoknadivu vrijednost, kao i test na umanjenje stalne imovine, jer nije bila uposlena u društvu u momentu izrade za reviziju,
- da finansijski izvještaji za cijeli sporni period 2016., 2017. i 31.05.2018. godine nisu usvojeni,
- da su izvještaji revizora usvojeni samo za 2016. godinu,
- da troškovi po osnovu naznake revizora iz 2017. godine koji su teretili rezultat 2018. godine iznose 1.040,284,92 KM,
- da ostvareni dobitak u 2017. godini nakon uvećanja za trošak koji je teretio naredne periode (2018. godinu) iznosi 602.369,08 KM,
- da ostvareni dobitak u 2018. godini nakon umanjenja troškova iz prethodnog perioda (2017. godina) iznosi 964.848,92 KM,
- da bi obračun bonusa imajući u vidu korigovani finansijski rezultat iz 2017. godine, iznosio 15.059,23 KM.

Nalaz i mišljenje vještaka ekonomske struke, ovaj sud je prihvatio kao objektivan i tačan, te dat u skladu sa pravilima struke i postavljenim zadacima, cijeneći da je vještak u postupku pred prvostepenim sudom dao obrazloženje nalaza i mišljenja, kao i da je pred ovim sudom dao sva dodatna obrazloženja nalaza i mišljenja, na koja punomoćnici stranaka nisu imali primjedbi.

Slijedom iznesenog činjeničnog utvrđenja, pravilno je prvostepeni sud odlučio kada je pobijanom presudom usvojio nenovčani zahtjev tužitelja iz stava prvog izreke, budući da prema članu 14. stav 3. Ugovora raskid ugovora sa generalnim Društvom do kog je došlo dana 05.07.2018. godine, automatski podrazumijeva i raskid ugovora Izvršnog direktora, pa kako su stranke regulisale da raskidom ugovora po bilo kom osnovu izvršni direktor ima pravo na ugovorena primanja u toku otkaznog roka, to se u okolnostima konkretnog slučaja ima smatrati da je tužiteljima prestao radni odnos istekom otkaznog roka od tri mjeseca koji je propisan članom 16. stav 1. Ugovora.

Naime, tuženi u žalbi ne spori da su ugovori zaključeni sa tužiteljima, po automatizmu raskinuti raskidom Ugovorom generalnom direktoru, međutim neosnovano istrajava u navodima da su tužiteljima Ugovori raskinuti zbog ne izvršavanja ugovornih obaveza, da je to jasno navedeno u odlukama o otkazu ugovoru u radu i da u tom slučaju ne postoji obaveza poštivanja otkaznog roka. Ovo iz razloga što žalba zanemaruje da su pravosnažnom presudom poništena rješenja tuženog koji je tužiteljima otkazao ugovor zbog neizvršavanja ugovornih obaveza (u kom slučaju ne bi postojala obaveza tuženog za poštivanje otkaznog roka), dok se u konkretnom slučaju zbog načina na koji je tužiteljima raskinut Ugovor (po automatizmu zbog raskida ugovora generalnom direktoru), postoji i obaveza poštivanja otkaznog roka kako je to pravilno zaključio i prvostepeni sud.

S tim u vezi, pravilna je i odluka prvostepenog suda da tužiteljima pripadaju ugovorena primanja u toku otkaznog roka u visini koja je ugovorena članom 8. Ugovora (neto plaća) u iznosu od 4.500,00 KM, kao i doprinosi za penziono i invalidsko osiguranje. Stoga, kako je vještak primjenom parametara iz člana 8. Ugovora, obračunao primanja tužitelja za vrijeme otkaznog roka u periodu od 05.07.2018. do 05.10.2018. godine, to je pravilna i odluka prvostepenog suda kada je obavezao tuženog da tužiteljima isplati plaće sa kamatnim zahtjevom, kao i pripadajuće doprinose za PIO u navedenom periodu, budući da takva odluka zasnovana na pravilnoj primjeni člana 8. Ugovora, odredbama člana 277. Zakona o obligacionim odnosima (u daljem tekstu: ZOO), kao i odredbama člana 9., 126. i 128. stav 1. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju („Službene novine F BiH“, broj 13/18 i 93/19).

Pravilno je prvostepeni sud odlučio da tužiteljima pripada i pravo na isplatu naknade štete zbog otkaza Ugovora tužiteljima prije isteka mandatnog perioda u visini koja predstavlja protivvrijednost zadnjih isplaćenih 18 bruto plaća izvršnog direktora, sa kamatnim zahtjevom, budući da takva odluka ima utemeljenje u odredbama člana 17. stav 1. Ugovora, kao i odredbama člana 277. ZOO. Pri tome, pravilnost pobijane presude u ovom dijelu tuženi ne može dovesti u pitanje žalbenim navodima da je prvostepeni sud tužiteljima dosudio naknadu štete previđajući činjenicu da međusobna potraživanja između tužitelja i tuženog nikad nisu utvrđena, da je tuženi protiv generalnog direktora i tužitelja podnio dvije tužbe za naknadu štete u ukupnom iznosu većem od šest miliona maraka, pa da je tužbeni zahtjev u ovom dijelu preuranjen i da se moraju utvrditi međusobna potraživanja parničnih stranaka. Ovo iz razloga što izneseni žalbeni navodi nemaju utemeljenje u odredbi člana 17. Ugovora, prema kojem pravo na naknadu štete zavisi od okolnosti da li je tužitelju otkazan Ugovor o radu prije isteka mandatnog perioda. Stoga, kako je tužiteljima raskinut Ugovor po automatizmu zbog raskida Ugovora sa generalnim direktorom, kao i da je pravosnažnom presudom poništena odluka tuženog kojom je tužiteljima otkazao Ugovor zbog nepoštivanja

ugovornih obaveza, to okolnost da tuženi prema tužiteljima ima potraživanja po osnovu nastale štete, može biti predmet odlučivanja samo u postupku koji je po tom osnovu tuženi pokrenuo protiv tuženog.

Odlučujući o zahtjevu tužitelja za isplatu posebne nagrade (bonusa), ovaj sud je imao u vidu da tužitelji u skladu sa odredbom člana 9. Ugovora na isplatu bonusa ostvaruju pravo po isteku poslovne godine, a nakon usvajanja godišnjeg izvještaja o poslovanju društva, u skladu sa pozitivnim ostvarenjem svoje funkcije, rezultatima rada i ukupnog uspjeha društva u obavljanju njegove osnovne zadaće, s tim da se naročito uzima u obzir poslovni rezultata po isteku poslovne godine.

S tim u vezi, cijenjeno je da su tužitelji tokom postupka dokazali da je tuženi prema finansijskom izvještaju o poslovanju za 2017. godinu, ostvario dobit u poslovanju. Dalje, prema obrazloženju nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke sa ročišta održanog pred prvostepenim sudom dana 24.10.2019. godine, slijedi da je finansijski izvještaj za 2017. godinu objavljen i predat nadležnoj agenciji za finansijske usluge, a da nova uprava nije izvršila ispravku zvaničnih i objavljenih finansijskih izvještaja za 2017. godinu, kako je to u konačnom vještak obrazložio na raspravi koja je održana pred ovim sudom. Naime, na raspravi pred ovim sudom vještak se izjasnio da za stvarni poslovni rezultat mjerodavan finansijski rezultat koji je predat nadležnoj organizaciji za kontrolu i obradu podataka, da se sve sugestije i nalazi revizije koje su obavljene nakon predaje finansijskih izvještaja obično ispravljaju u narednim periodima, da je tuženi imao mogućnost da izvrši ispravku finansijskog izvještaja prema nalazima revizije i pred nadležnim organima, a da do toga u konkretnom slučaju nije došlo, kao i da sama okolnost da skupština nije usvojila finansijski izvještaj za 2017. godinu u konkretnom slučaju može stvoriti samo lošu sliku o tuženom kod investitora.

Slijedom toga, ovaj sud nalazi da tužiteljima pripada ugovorena nagrada za ostvarene rezultate poslovanja u iznosu od 2,5% od ostvarene dobiti prema zvanično objavljenim i dostavljenim finansijskim izvještajima nadležnim organima, dakle, nagrada u iznosu od po 38.466,25 KM, a da suprotni žalbeni navodi ne stoje. Naime, žalbeni navodi da skupština tuženog nije usvojila izvještaj o finansijskom poslovanju za 2017. godinu, iako je izvještaj o finansijskom poslovanju objavljen i dostavljen nadležnim organima, te nikada nije ispravljen od strane tužene, ne može biti na teret tužitelja, te predstavljati razlog da tužitelji ne ostvare pravo na ugovorenu nagradu zbog ostvarenog pozitivnog poslovnog rezultata u 2017. godini, kako to žalba nastoji prikazati.

Ne stoje ni navodi žalbe da je tužitelj vještačenjem po vještaku ekonomske struke dokazao da je rezultat poslovanja društva za 2017. godinu friziran i da je prikazana dobit u većem iznosu nego što to rezultat poslovanja pokazuje, upravo radi isplate posebne nagrade direktoru i izvršnim direktorima, budući da takvi navodi nemaju utemeljenje u sadržini nalaza i mišljenja vještaka.

Slijedom iznesenog, ovaj sud nalazi da je i odluka prvostepenog suda o isplati bonusa zasnovana na pravilnoj primjeni odredbe člana 9. Ugovora, kao i odredbama člana 262. i 227. ZOO.

Osim toga, prava i obaveze između stranaka regulisane su Ugovorom, koji je u skladu sa odredbama Statuta tuženog, pa su neosnovani i žalbeni navodi da je kao relevantno materijalno pravo prvostepeni sud trebao primijeniti odredbe člana 263., 264. i 265. Zakona o privrednim društvima („Službene novine F BiH“, broj 74/15), koje sadržane odredbe o upravi društva, direktoru društva i razrješenju uprave društva, kao i odredbe člana 339. istog Zakona, koje takođe sadrže odredbe o upravi društva, te da je na osnovu istih trebao

odbiti tužbeni zahtjev tužitelja, tim prije što takvi navodi nemaju utemeljenje u sadržini navedenih odredaba Zakona o privrednim društvima.

Tuženi, iako u žalbi navodi da prvostepenu presudu pobija u cijelosti, ni jednim posebnim žalbenim navodom ne osporava odluku kojom je obavezan da tužiteljima nadoknadi troškove parničnog postupka, a koja odluka je po ocjeni ovog suda zasnovana na pravilnoj primjeni odredaba člana 386. stav 1. i 396. ZPP, kao i odredaba člana 12., 13. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službene novine F BiH“, broj 22/04 i 24/04).

Kako ne stoje razlozi žalbe, a ni razlozi na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, to je primjenom odredbe člana 226. ZPP, odlučeno da se žalba odbije kao neosnovana i prvostepena presuda potvrdi kao pravilna i zakonita.

Odluka o odbijanju zahtjeva tuženog za naknadu troškova žalbenog postupka donesena je primjenom odredbe člana 397. stav 1., u vezi sa članom 386. stav 1. ZPP, budući da nije uspio sa žalbom.

Odluka kojom je tuženi obavezan da tužiteljima nadoknadi troškove na ime zastupanja na raspravi održanoj pred ovim sudom u iznosu od 1.338,00 KM, donesena je primjenom člana 397. stav 1. u vezi sa članom 386. stav 1. i 387. ZPP, uz ograničenje 1. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o advokaturi F BiH („Službene novine F BiH“, broj 18/05) dok je preostali zahtjev tužitelja po tom osnovu, kao i zahtjev za naknadu troškova za sastav odgovora na žalbu odbijen, nalazeći da troškovi nisu doprinijeli rješenju spora u ovoj pravnoj stvari, pa da stoga nisu bili ni potrebni za vođenje parnice.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Fahira Alić, s.r.